

БОЈАНА СТОЈАНОВИЋ ПАНТОВИЋ

МОРАШ УЋИ У КОЛОСЕУМ

МОЈЕ КРЗНЕНО ДЕТЕ

Неколико година
Гледала сам како ти крзно
Постаје све гушће, сјајније.
Како се лепи за сваки део
Мога тела и упија његов мирис.

Моје крзнено дете
Чекало ме је у ходнику,
На прозору,
Ослушкујући пажљиво кораке
Кад се однекуд враћам.

Не знам да ли је он био кућа
Или је кућа била он.
У сваком случају, присуство је
Било непрестано, трепераво,
Чак и онда када ми није
Пред очима.

А онда је риђебела длака
Добила чудан мирис.
Поглед је био мутан и тужан,
Као већ с ону страну –
Мјаукање мучно, моје речи
Загрцнуте,

Риђе је прешло
У злокобно жутило.

Док није заувек отишло
Моје крзнено дете.

КОЛОСЕУМ

Мораш ући у Колосеум
Осетити тај хиљадугодишњи песак
Под стопалима
Онај исти по ком је после
Ходао Исус
Док су га шибали по бедрима,
Прашину натопљену крвљу,
Пљувачком и знојем,

Између трња нежне
Покрете мачијих тела
И прастаре трагове
Њихових шапа.

Тамо царују весталке
Попут успаваних камених девица
У лаким хитонима
И златним сандалама
Оне протежу своја чемпресова тела.

И шапућу претужну историју
Нашег света –
Комадања мяса и смрсканих лобања
На знак подигнутог прста
И свих обманутих душа
Док слика Арене
Не почне да стари.

ПЕСАК

Не знам јеси ли биће воде, или земље, или си замешен тако
Да иза тебе увек остане песак, калцијум-оксалат, сребрни прах.
Једино сам сигурна да ковитлац ветра може да те дигне високо,
Да се затим распршиш у свачијем трептају капка, и напуниш
га песком. И останеш ту, смирен, заувек.

НЕСАНИЦА

Уместо чаршавом
Прекривена сам несаницом
Као провидним велом
Испод кога се назире
Грчевита мимика лица,
Које покушава
Да се избори
С грубим прекидима сна.

Хваташ ме за грло,
Следи разарајући кашаљ
Док моје руке покушавају
Да се ослободе твојих,
Притисак у цевима пада,

Али ни тада несаница
Не пролази.
Очи ми се шире
У округле рибњаке
У којима се утапамо
Док гутамо мрак

Insomnia
Изговорила је сама своје име,

Није ни чула да је зовемо.

РОЂЕНДАНСКА

Сада очито морам да се помирим
Да ће бол бити сталан,
да не кажем вечан.
И све дијагнозе,
Лордозе,
Сколиозе,
Спондилозе,
Стенозе,
Било на рендгенској слици
Или екрану ултразвука
Делују као размрљани
Дечји цртежи,
Као контуре,
Гомилице праха
Остављене да их неко
Једном открије.

Ускоро ћу 66
А мало тога могу да учиним:
Да не седим,
Не стојим,
Не радим на компу,
Не вртим телефон?
Да се венчам са компресивном чарапом
И замолим је за вечну службу?

И тако сваки дан,
И сваку ноћ,
И после шетње,
И после писања,
Не могу да заборавим тај бол.

А он каже:
Вежбај,
Диги руке увис,
Сајни се,
Тражи ме,
Никад ме ситварно нећеи наћи.